

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

PEDRO OPEKA: SPODBUDNE BESEDE

Odlomek iz knjige

Ko sem na ulicah Antananariva videval tisoče ljudi, otrok, kako kar na pločnikih in trgih živijo od odpadkov s smetišča, sem bil ob tem tako ogorčen, tako zgrožen nad to razčlovečenostjo, da sem si rekel: »Tu je treba takoj nekaj narediti.« Zbral sem nekaj teh izobčencev, ki so se želeli rešiti nedopustne revščine, ki je trajala že vse predolgo. Tako se je leta 1989, v baraki iz kartona in plastike, začela pustolovščina neverjetnih razsežnosti in nastalo je združenje Akamasoa – Dobri prijatelji.

Na Madagaskarju dosedanjim vladam ni uspelo zmanjšati revščine. Najrevnejši morajo še vedno čakati na rešitev svojih težav. Zanje se nikoli nikomur ne mudi. Premagala jih je revščina in družba jih je zavrgla. Postali so žrtve nasilja, se znašli brez zavetja in preostalo jim je le še to, da skušajo kot živali preživeti na ulicah in smetiščih. Vsem tem ljudem, ki so trohneli v nepopisni bedi, smo rekli: »Če imate v svojem telesu vsaj še iskrico življenja, se lahko poberete, zmožni ste omogočiti boljšo prihodnost svojim otrokom; usodo lahko vzamete v svoje roke.«

Že od začetka sem jasno povedal: »Nisem vam prišel deliti pomoči, nimam denarja, da bi vam ga razdeljeval, lahko pa vam dam delo. Skupaj bomo ustvarili delovna mesta, majhne zadruge, delovišča, morda celo manjša podjetja. Preveč vas cenim, zato vam nočem le deliti pomoči.« Danes lahko govorimo o čudežu, ker smo si drznili kljubovati usodnosti. Ta čudež so omogočili mednarodna solidarnost in ljudje dobre volje, ki so zaupali v naš načrt. V štirinajstih letih smo zmogli povrniti človeško dostojanstvo tem izobčencem zato, ker smo bili ob njih in smo jim bili vedno pripravljeni posvetiti čas, ki ga je vsak od njih potreboval. Zares smo jim prisluhnili in jim takoj pomagali. S takšnim ravnanjem smo si postopoma pridobili njihovo zaupanje in tako so danes postali naši pravi prijatelji. Počasi so ti ljudje spet dobili veselje do življenja. Izkazali so izjemen pogum in kljub vsem težavam nadaljevali zastavljeni načrt. Drug drugemu moramo pomagati in nedeljsko jutranje bogoslužje, ob katerem se vsi zberemo, nam vsem daje polet in veselje, ki ju potrebujemo za spopadanje z vsakodnevnimi težavami.

V Akamasoi smo želeli uresničiti enako življenje kot povsod drugod: ustvarili smo plačana delovna mesta. Za razmeroma majhen denar smo sezidali 17 vasi, s prihodom brezdomcev pa si je opomoglo še 82 okoliških vasi, saj smo zgradili tudi osnovne in srednje šole, zdravstvene domove, policijske postaje, športne objekte, kmečke zadruge. Uspelo nam je navdušiti in prebuditi te povsem nedejavne vasi. Kraj je postal zgleden primer razvoja podeželja. Posebej smo poudarili tudi skrb za okolje: šolarji so zasadili petdeset tisoč dreves, zanje skrbijo in jih ob petkih redno vzdržujejo.

Vzgoja je naša prednostna naloga: otrokom skušamo posredovati orodja, ki jih bodo opremila za razmišljanje, odločanje, zavzetost in solidarnost. Otroci Akamasoe (zdaj jih je že več kot devet tisoč), ki so se rodili v nasilju in jim je nasilje pomagalo preživeti, zdaj živijo v ozračju miru in vedrine, ki preseneča naše obiskovalce. Postali so vzor za otroke drugih šol.

Kadar se turisti udeležijo naše nedeljske maše, pri kateri se zbere teh več tisoč otrok, se jih globoko dotakneta njihovi navdušeno sodelovanje pri petju in veselje do življenja. Tudi če kdo k nam pride s kamnitim srcem, lahko od nas odide le s srcem iz mesa.

Če boste kdaj prišli na obisk, vas bodo ti otroci, ki so prej prosili vbogajme, povlekli za roko in vam rekli: »Dober dan! Kako ti je ime?«

So pa še drugi otroci, ki jih je treba rešiti. Naša navzočnost, naša beseda, naši nasveti še niso uspeli spremeniti miselnosti celotnih družin, ki so še vedno navajene na to, da si hrano iščejo med odpadki – tudi za ceno življenja. Človek se vsemu privadi, tudi najslabšemu. Dobra beseda ni vselej dovolj, zlasti kadar je družina preveč podvržena slabim razvadam. V tem moramo prepoznati klic na pomoč, klic po dostojanstvu človeškega bitja, ki je bilo vse predolgo ponižano.

Ker hodimo tja, kamor nihče noče – k najrevnejšim –, sta državna in mednarodna solidarnost nujni. Pravičnost, delitev in ljubezen so edina pot za obnovo človekovega dostojanstva, prav tako pa tudi mir med ljudstvi in narodi!

(Iz avtorjevega Uvoda)

Kaj je Akamasoa? Zgodba peščice ljudi, prepričanih, da revščina ni plod naključja. Revščina ima vzroke in jo je mogoče premagati, saj ni nikomur usojena. Izključeni ljudje lahko znova najdejo svoje dostojanstvo.

V Akamasoi se že osem let ob četrtkih v kapeli pri molitvi zbira kakih dvesto otrok. Vsak si upa vstati, da vodi petje, bere evangelij, pridiga, vodi prošnje. Jezusa nagovarjajo preprosto, kot prijatelja.

Ti otroci, ki nimajo ničesar, molijo za ves svet. Iz njihovega srca izhaja tolikšno bogastvo, tolikšna modrost! So košček Boga, ki se je ubesedil. Moč ubogih je v njihovi solidarnosti in v njihovi izjemni medsebojni pomoči. Njihov svet ne more prav ničesar zavidati tistemu, kar v Evropi imenujejo bogastvo. Pri njih je človeško življenje tako bogato v porajanju, tako polno veselja in tako polno upanja – kljub nenehno navzoči smrti in kljub lakoti. In vsemu temu navkljub – je tako silna želja po življenju. Spoštovati moramo svobodo ubogih, četudi se nam ob njihovih življenjskih razmerah trga srce. Nekoč, ko bo dolg pogovor kot lahna sapica oživil pod pepelom tlečo iskrico življenja v njih, se bodo nekateri odločili, da si ustvarijo drugačno življenje.

Biti moramo potrpežljivi, če se želimo dotakniti človekovega srca in ga pritegniti k sodelovanju. Bog je najboljši učitelj potrpežljivosti: nenehno čaka, da ga človek sprejme in se lahko naseli v njegovem domovanju.

Vsako drobno dejanje je neizmeren dogodek, v katerem so nam podarjena nebesa in v katerem lahko nebesa podarimo.

»Odpušcanje je začetek sreče.«

Rane, ki jih zadajamo in prejemamo, so rane Bogu. Zmožnost odpušcanja je notranji spopad, da preženemo jezo ali celo sovraštvo, ki nas napolnjujeta in nas v zameri razjedata.

Odpušcanje pa je skregano z računalnsko logiko: ne sešteva in ne odšteva storjenih ali prestanih hudobij. Motrimo preteklost in z njo sklenemo mir.

Odpušcanje je priznanje lastne ranljivosti. Osvobaja nas okovov napuha. Za ceno ponižnosti postanemo spet zmožni obnoviti strte vezi.

Odpušcanje nas znova počloveči. Vodi nas k sprejemanju samih sebe in k prizanesljivemu sprejemanju drugih.